

כיוון שנתרגש ובא משבר הדלק, נת-
כנסו חכמי חלם ופרנסיה לטכס עצה,
כיצד תוכל חלם לעמוד בפני ימות ה-
קרה הממשמשים ובאים, ודלק אין.

ישבו ודנו שבעה ימים ושבעה לילות
והחליטו החלטה ותיקנו תקנה וכתבוה
בפנקס לשעה ולדורות, וזה לשונה:

"כיוון שנמצאת חלם במשבר דלק יש
לחסוך בדלק!"

קם חקרון אחד והיקשה: "וחיסכון
מהו?"

התכנסו החכמים והפרנסים וישבו ו-
דנו שבעה ימים ושבעה לילות, ונמנו ו-
גמרו:

"כיוון שיש לחסוך בדלק, וטבען של
מכוניות שהן צורכות דלק — יבטלו מכו-
ניות".

היה שם רבם של חקרנים, תמה ושאל:

"היכי תמצו לבטל מכוניות, שהרי היי-
שינו לביטול מצוות מנוחה בשבת. שכן
כל השבוע נוסעים במכוניות כדי לקיים
מצוות, "לא תיסעון" בשבת. ואם תבוטל
מכונית, כיצד יבדיל חלמאי בין חול ל-
מועד?"

קמטו החכמים מצחם, עיינו בספרים,
שקלו וטרו שבעה ימים ושבעה לילות
והחליטו החלטתם באותיות קידוש לבנה:

"כיוון שביטול מכונית כמוהו כביטול
מצוות, "שמור וזכור", יש להתיר נסיו-
עה במכונית בכל ימות השבוע, ותחא
המכונית שובת בשבת והחלמאים מקיי-
מים מצוות שמירת השבת".

לא נתקררה דעתו של אותו חקרון, עמד
ואמר:

"הרי בלאו הכי אין נוסעים בשבת
קודש, ומה הועילו חכמים בתקנתם?"

ישבו החכמים והפרנסים שבעה ימים
ושבעה לילות, שקלו ודנו והחליטו:
"יסעו החלמאים בשבת האחת, ובשבת ה-
אחרת ישבותו".

שאלם נכדו של אותו חקרון:

"וחיסכון בדלק היכן הוא?"

טרחו ונתכנסו שוב חכמי חלם ופרנ-
סיה ודנו שבעה ימים ושבעה לילות ו-
פסקו פסוקם:

"לא יכנסו החלמאים אל תוך העיר
במכוניותיהם, יום בשבוע, לפי שרבה ה-
צמיפות בתוככי העיר".

היה שם נינם של חקרנים, פתח ושאל:

"מה עניין שמיטה אצל הר סיני?"

ושבו נתכנסו פרנסי העדה וחכמיה ו-
משה קול וישבו ודנו ותיקנו עצה שמו-
נה ימים ושמונה לילות, לא אכלו ולא
שתו, רק חשבו וחשבו, והחליטו:

"כיוון שנמצאת חלם במשבר דלק יש
לחסוך בדלק. כיוון שטבעה של מכונית
שהיא צורכת דלק, יש לבטל מכונית.
כיוון שביטול מכונית כמוהו כביטול מצו-
וות, "שמור וזכור" יש להתיר נסיעת מכו-
נית כל השבוע פרט לשבת. כיוון שבשבת
לא נוסעים בלאו הכי, ויש לחסוך בדלק,
ישבתו בשבת האחת ויסעו בשבת ה-
אחרת. וכדי להגדיל החיסכון לא יכניסו
החלמאים רכבם אל תוך עירם יום ב-
שבוע, ושלא ימנעו מחלמאי להכניס רכבו
אל תוך עירו — תבואנה מפלסות העיריה
ותפזרנה שלג על פני הכבישים עם לילה,
ומשיבוא הבוקר לא תוכלנה המכוניות
לצאת ולבוא".

וכתבו התקנות הללו באותיות מאירות
עיניים וקבעו הטבלה על מפתן בית ה-
כנסת לשעה ולדורות. וקראו שלוש פע-
מים:

"אין כחלמאים חכמים בני-חכמים!"

פרס „200 הארץ" למנהל העבודה המצטיין: בהנהלה - הגאולה

לאור העובדה שמבצעו „העובד המצטיין" למיניהם — הנערכים כימים אלה — פונים אל
העובדים החרוצים, המסורים והיעילים, קינן בליבנו החשש כי על פי קריטריונים אלה יפול הפרס
בידיו של אחד מערכי השטחים הפועלים בארצנו.

קנה המידה המעוות הדורש התמדה בעבודה, אי-העדרות, תפוקה ופריה, מצביע בפירוש על
מגמה זו.

כדי למנוע את הפרס היקר (בסך רבבות לירות) מלנפול בידי זרים ועויינים, אנו מכריזים
על פרס „מנהל העבודה המצטיין", שיוענק ע"י ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל למשגייה על הפועלים
החרוצים ביותר.

מנהל-עבודה!

ראיס!

קבלן-משנה!

אנו יכולים לעשות

לחיזוק המדינה, בלא

שנתבעים מאיתנו

מאמצים עילאיים

ומבלי שנידרש

לעשות את

הבלתי-אפשרי.

המטרה היא בהישג-ידנו.

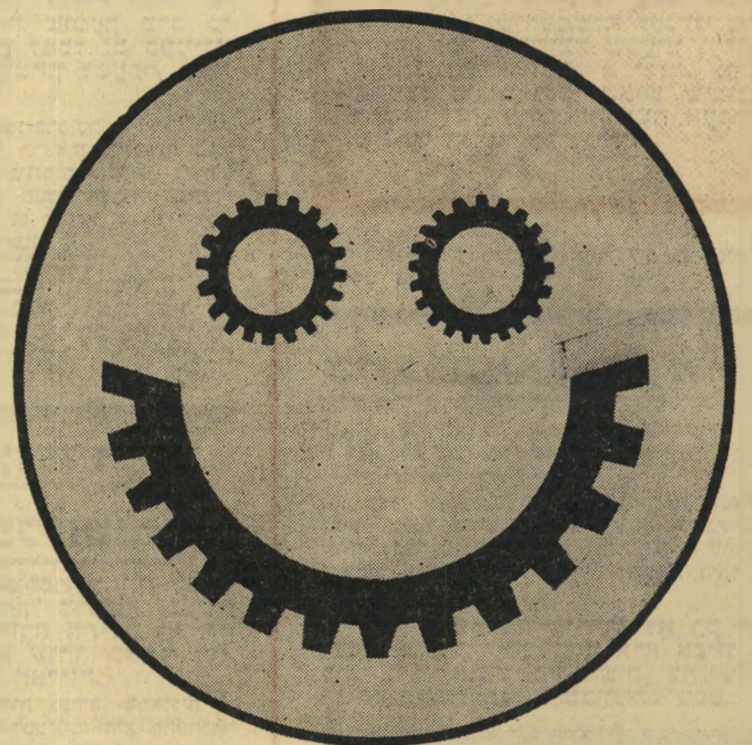
כל שעלינו לעשות הוא

— למלא באמונה

ובמסירות את תפקידנו

— כל אחד בתחומו

ובניהול קבוצתו.

למי ברכה. למי תודה - למנהל העבודה

למי מותר לשבות

לעובדי „אל-על" אסור לשבות כי עליהם האחריות לתנועה הא-
ווירית בימי-חירום אלה.

גם לימאים, לנתבים ולעובדי-התפעול אסור לשבות, כי הם גור-
מים נזק עצום למאזן המסחרי שלנו.

לעובדי חברת-החשמל, המים, הגאז, למחלקי-הסולר, לדוורים,
לעובדי הניקיון ולפועלי הקרן הקיימת אסור לשבות במצבנו הביט-
חוני החמור.

לנהגי המוניות, האוטובוסים, לעובדי המדינה והעיריה, לטכנאי
הרדיו ולקרייני הטלוויזיה אסור לשבות, שעה שכל אויבינו קמים
עלינו.

לרופאים ולאחיות בוודאי אסור לשבות, בימים טרופים שכאלה.

גם למורים אסור לשבות, כי הילדים יתרוצצו בבית.

למי מותר לשבות?

למישהו קטן, עצמאי, בעל מקצוע לא חיוני, לא ביטחוני, שאינו
מעסיק אף אחד ואינו מועסק על-ידי איש.

בקיצור, הכוונה לכותב טורים אלה.

ובכן, כותב טורים אלה מכריז על שבתה, בעיצומה של תקופה
הרת-גורל זו, לכבוד כל אלה שאסור להם.

יש ברידה.

בעבודתכם
נוחנו